

Hej..

her er så vores beretning fra sommerens udflugt til det østlige USA. Vi var i 2003 på en fantastisk tur til det vestlige USA - så pigerne mente at det nu var på tide at komme derover igen og gerne noget med storby. I mellemtiden har de været mange spændende steder henne og altså meget noget med natur på det sidste. Så der var store forventninger hos pigerne til at det skulle blive meget stort igen, men det startede med at vi var meget glade for overhovedet at komme af sted. Jeg vidste at den normale pris for en flybillet på 7tkr fra Billund i højsæsonen var far out uden for rækkevidde, så jeg gjorde meget for at gøre en Tyrolertur attraktiv, men den bed pigerne ikke så nemt på. Med jævnlige opslag på nettet lykkedes det dog at finde billetter til ca. 3tkr, men så er det ikke længere med hjælp fra turistbureauer og man skal klare det hele selv hjemmefra, hvilket endte med at blive i den sidste uge op til ferien. Jeg arbejder bedst under pres. Selv om man anbefaler at booke overnatning på forhånd i højsæsonen i Niagara Falls, Washington og New York. Så droppede vi det og havde vi ikke problemer med at finde noget og heller ikke med at handle prisen ned. Og så får man spændingen om hvor man nu skal sove i nat med oven i hatten.

dag 1: Det bliver en rimelig lang dag når man flyver mod vest, så da vi landede i JFK, New York om eftermiddagen var det allerede ved at være sengetid i Danmark. Der er meeeeget tjek ved indrejse til USA og jeg blev - som en af de ganske få i flyet - tjekket ekstra - ligesom sidste gang i USA - måske er det bare mistænkeligt at en far rejser sådan rundt med to store piger.

Nå, jeg havde planlagt den første overnatning i Albany 300 km uden for New York, for ligesom at komme et stykke af sted den første dag, men vi skulle også lige have fat i bilen og lave nogle pedalmånøvrer på parkeringspladsen inden vi turde køre ud i trafikken med automatgear. GPS-en hed Neverlost, men den var ikke god i tæt trafik, så vi var lost allerede lige uden for bilhallen. Det gik så meget bedre da vi navigerede selv igennem storbyen på et lille kort. Vi er vel stadig orienteringsløbere! Uden søvn i 24 timer kom vi til Albany klar til at det rigtig skulle gå løs dagen efter.

dag 2: Det første planlagte feriested var Thousand Island, området hvor Lake Ontario løber ind i St. Lawrence floden gennem et delta fyldt med småøer. Ufatteligt rige amerikanere ofte med en dårlig sans for arkitektur og naturbeskyttelse har købt øerne op. En enkelt havde til gengæld smag for salater og dressinger, deraf navnet, og han byggede den flotteste bygning til et kraftværk jeg endnu har set. Den er vist her til højre.

Bådturen fra USA kan anbefales, de laver nogle rigtig gode drinks om bord. Vi kørte til Canada og fandt ud af at vi om aftenen kunne tage næste dags oplevelser, og spare en hel dag allerede på den første dag. Tilfredse kørte vi langs nordsiden af Ontario Lake til Toronto. Vi fik et pænt indtryk af Canadierne, som først blev ødelagt da vi så hvad de har gjort ved Niagara Falls, men da var vi allerede på vej ud igen.

dag 3: Vi er alle 3 "science people" så da Ida opdagede et Science Center med special Titanic [opgravet fra havbunden-effekter](#) var vi bare så meget klar. Titanic udstillingen havde nogle geniale billetter som var

kopier af de originale. Jeg fik en billet tilhørende en armensk udvandrer rejsende på 3. klasse, øv, øv, øv og måtte gå et stykke bagefter pigerne som rejste på luksus. Til gengæld overlevede jeg turen. Vi fik is og cookies oppe i CN Tower, der er/var verdens højeste bygning men bliver overhalet af Dubai i disse dage.

Der var en del af gulvet som var i glas med 350m ned, men dog ikke lige der hvor vi sad. Om aftenen kørte vi videre til Niagara Falls og gik en tur ned af en spoleret gade der var mere "amerikansk" end noget jeg har set i USA. – okay det lignede lidt Las Vegas men uden stil. I USA er man kanon til at beskytte naturområderne ved at ligge dem ud som nationalparker, men det er så åbenbart ikke det samme

i Canada. Ida beskrev det i vores film som et eksempel på hvorledes kulturen voldtager naturen. De forskelligt farveoplyste Falls om aftenen og fyrværkeriet hører under den kategori. Men omme bagved alt liren fik vi set de utrolige Falls på en meget oplevelsesrig dag.

dag 4: Vi startede ud med engelsk inspireret morgenmad, Eggs Benedict og pancakes med sirup, og tog så den forlystelse af mange i Niagara Falls som havde mest med naturen at gøre, nemlig Maid of the Mist, der er en sejltur i åben båd helt ind til vandfaldene.

Det største af de tre fald "Horseshoe Falls" sejler man nærmest ind i og bliver opslugt af. Medens jeg stod opslugt der og filmede og flittigt aftørrede linsen, blev pigerne væk! Det viste sig så at de heldigvis kun havde flyttet sig over på den anden side af båden, men jeg fik hele dramaet på film. Vi skulle desværre igennem forlystelsesgaden igen for at komme op til hotellet og Kristina som er den mest kulinarisk anlagte af os skulle

selvfølgelig ind i en butik som kun solgte blåglaserede æbler og de vildt store karameller kaldet "fudge" - de er så store at de skæres i skiver og sælges for et par dollars pr skive. Det var også i Niagara Falls at turens shoppingspotentiale blev klart for første gang, da pigerne indtog et stort Outlet Store center med Levis, Ecco, Hilfinger osv i hver sin butik til meget rimelige priser. Vandfaldene ligger mellem USA og Canada og ses bedst fra Canada, men til gengæld kan man komme helt ud til kanten på den amerikanske side. Det er en smuk tur i naturparken ud til faldene, men udsigten er skæmmet noget af den canadiske byggeri

på den anden side. Vi sluttede dagen af med det turens længste stræk i bilen, hvilket også viste sig at blive en smuk tur gennem Pennsylvanias skovbeklædte Appalacher bjerge. Overnatningen blev i Lewisburg - det kunne ligeså godt have været i Jonesburg eller Harrisburg som også ligger der omkring.

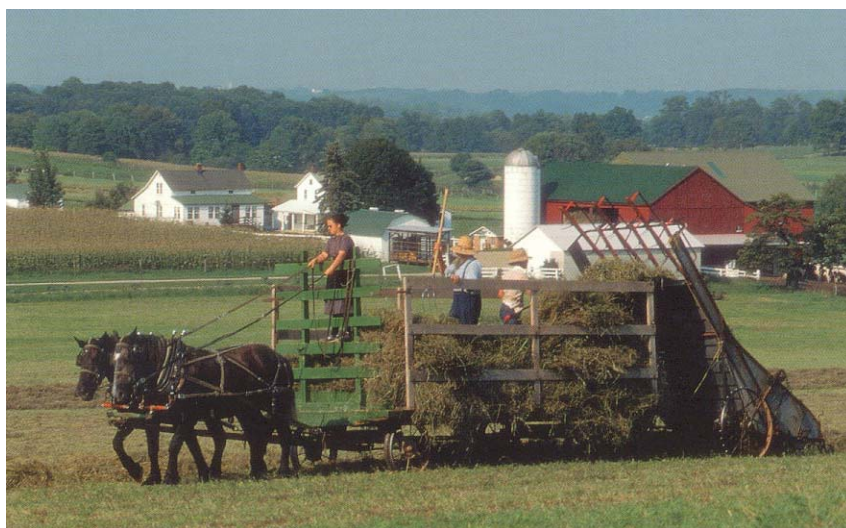
dag 5: Vi var kommet forud i vores ellers pressede tidsplan og kunne om formiddagen nå en reservedestination som kun lå en 100 miles væk fra ruten. Det var den amerikanske borgerkrigsmindeby Gettysburg - stedet hvor nordstaterne endelig fik lammetævet slavestaterne. De har i dag to besøgscentre inde i byen som er planlagt slået sammen til ét stort ude på slagmarken. Vi var først inde i det center som indeholder voksdukkerne og slutter af med Lincoln også i voks og hans mest berømte tale i højtalerne. En avanceret teknik, fra engang i tresserne, som stadig kan ses i dag! Bagefter kørte vi en tur på slagmarken som er totalt overfyldt med mindsten og –skulpturer - men vi løb, ligesom sydstaterne 150 år før os, ind i problemer med forsyningerne, i dette tilfælde benzin og vi retirerede fra slagmarken.

Vi var nu på vej videre til endnu et højdepunkt på turen i Amish country. Det er et specielt sted, meget stille og roligt og komplet anderledes end Canadas Niagara Falls. Amisher lever (officielt, se senere)

uden el og telefon og de går rundt i samme tøj, mænd med strøhat og seler, og kvinderne i hvide kyser og blå kjoler ned til jorden. Prøv at se filmen "Witness" med Harrison Ford hvis du vil vide mere om det på en let måde. Da vi kom til området spurgte vi efter overnatning et sted på landet og kunne til vores store overraskelse få en lejlighed på en Amish farm bare ved at ringe derud - godt at de ikke tog deres principper så bogstaveligt. Det viste sig at de boede lige uden for byen Intercourse ! Ved ikke rigtig – men det lød

nu mere spændende end nabobyerne Bird-in-Hand og Paradise. Vores lejlighed var nu også udstyret med moderne bekvemmeligheder som elektricitet. På bordet i stuen lå slægtsbogen som i detaljer beskrev hele historien fra den tid da forfader Schmucker rejste

fra Schweiz i 1700-tallet og fremefter til de sidste meget personlige originale håndskrevne sider fra husværtens beretning om sin kamp for at overvinde en blodprop og hans tak til sin familie.

Hvis du gætter på at en tilfældig Amisher hedder enten Smoker, Stoltzfus eller Schmucker har du højst sandsynligt ret. Til fornavn er der hedder ikke så meget at vælge mellem og det samme gælder nok også når man skal giftes.

Efter vi kom hjem fik vi at vide at der var sket en massakre på en skoleklasse af Amish-piger om efteråret før vi kom, begået af en lokal ikke-Amisher. Det må have været hårdt for et samfund så tæt integreret gennem mange generationer. Det vidste vi jo ikke noget om da vi gik en tur om aftenen hen til den nærmeste gård (hvor de hed det samme som den vi kom fra) i selskab med de mange heste med både trak hestevogne på vejene og landbrugsmaskiner på markerne. Der var fyldt med ildfluer som blev mere og mere synlige i takt med at mørket sænkede sig under hjemturen.

dag 6: Vi var inviteret på morgenmad inde hos Schmuckerne selv. Faren som hed Amos startede med at hilse på tysk men gik efter bordbønnen hurtigt over i sang og mundharmonika. Jeg prøvede at spille en trumf ud ved at sige at begge mine piger havde sunget i kirkekor, men da de så bagefter ikke ville synge noget trak den ikke lige stikket hjem. Men vi fik en lang snak om hvorledes de bruger solcelleopladede batterier, gas og hydraulik i stedet for elektricitet til at drive køkkenet, værkstedet og lamperne på hestevognen,. Vi havde planlagt at tage til byen for at se amisherne køre i hestevogn og sælge opdyrkede frugter, grønsager og håndgerningsting, men Smucker fortalt om nogle endnu mere interessante steder i Amish county. Vi oplevede en af de overdækkede broer, en mini zoo og ved en vejbod skulle jeg selvfølgelig smage den øl som de bryggede, root beer. Der var nu ikke lige så meget øl over den. Nord for Lancaster var der et stort roots market lige denne dag. Roots market fandt vi ud af er et slags kræmmermarked men også med finere ting end i Danmark. Vi fandt mange gode ting, f.eks. gl. Coca-cola skilte til baren derhjemme, nummerplader, smarte og billige smykker og en fin gammel temmelig stor radio til 110 Volt som jeg slæbte rundt med resten af turen. Radioen kostede 10\$ men den nødvendige omformer måtte jeg give 20 \$ for i lufthavnen. Vi var nu klar til Washington DC.

Under planlægningsfasen havde jeg udset hoteller i en bydel der lå godt i forhold til Subwayen og de gode aftensteder. Normalt skal man ikke tage til Washington DC uden at have reserveret hotel på forhånd, men det første vi fandt viste sig ifølge receptionisten at være det eneste med ledig værelse i området. Prisen endte dog efter at nogen kræmmerforhandling på 175\$ pr. nat, hvor det indtil da havde ligget omkring 100\$ pr. overnatning på forskellige moteller. Det var her omkring det tidspunkt at det bevilgede overtræk i banken i Danmark kom i fare.

Om aftenen var vi nede i Morgans Adams distriktet og ledte efter et spændende spisested. Der var ikke nogle af os der før havde spist på afrikansk og da Washington DC har nogle af de bedste etiopiske restauranter (udenfor Etiopien) så tog vi på den mest berømte af dem. Der var mange gæster, og de virkede på hjemmebane og uimponerede i modsætning til os. Der manglede meget af det vi normalt forbinder med borddækning. Der var ingen stole, ingen borde og ingen bestik! Vi satte os på nogle pynder ligesom de andre. Maden blev serveret på én stor tallerken nede i en fordybning på et rundt møbel som jeg fejlagtigt også havde antaget for en pynde.

Maden lå i klumper på en stor pandekage. Vi fik serveret noget til som vi første omgang troede var karklude, men det var så noget mere pandekage som man skulle brække af og fange klumperne med. Alt dette foregik med de bare hænder, men maden smagte glimrende. Jeg fik også en etiopisk øl som smagte ganske almindelig pilsneragtigt. Selv subwayen under Washington DC er en oplevelse. Den er gennemført helt ned til den kvindestemmen der siger "Step back. Doors closing".

dag 7:

Denne dag kan bedst karakteriseres som en museums maraton. Washington DC har nogle af de største museer i verden og en anden god ting er at der er fri entre. Museerne ligger omkring the Mall som er berømt fra masser af film. Det er også her præsidenten og de andre politikere i verdens stærkeste nation holder til.

Vi startede med at prøve besøge præsidenten i det hvide hus som ligger ind af en sidegade til the Mall. Siden 11. september er det ikke muligt at komme ind i hans hus, men han var nu heller ikke

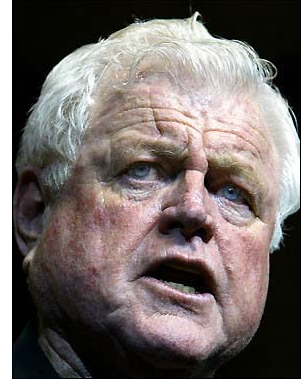
hjemme så vi gik videre. Du spørger måske hvor vi vidste det fra - men det er ganske simpelt. Vi så ham nemlig komme hjem lidt senere med hele følget af helikoptere, motorcykler og politibiler. Vi var kun 5 meter fra verdens mægtigste – men ikke klogeste - mand. Det er nu meget som de gør ud af at beskytte ham, eftersom valgkampen på at finde hans afløser allerede er startet og blev sendt på alle hotelfjernsynene. Tæt på det hvide hus ligger en udstilling om præsidenternes privatliv, hunde og koner, meget interessant.

Washington-monumentet er den høje søjle som ligger midt på the Mall. Man skal stå tidligt op for at få de gratis billetter og der var højere højdepunkter på vores tur - så i stedet startede vi en museumstur. Museum of American Nature alene er stort og imponerende med dinosaur skeletter og nogle af verdens største diamanter. Derefter kom turen til museet med de gamle malerier hvor vi kun tog "highlights" og derfra videre til museet med de moderne ting. Vi brugte mest tid på et ret stort billede nede på et ubetydeligt og ubevogtet sted nede i en kælder gang mellem museerne. Det viste sig at være af Dali og forestillede den sidste nadver i en moderne udgave.

copyrighted- 2000 Foundation Gala-Salvador Dali/VEGAP/Artists Rights Society (ARS), New York

Der var et par museer som vi måtte springe over og tog så i stedet Museum of Space and Aircraft. Her kunne vi se megen original rumfartsudstyr, og vi skulle da lige se en 3D film med vægtløse astronauter flyvende rundt inde i biografen (så det ud til). Om aftenen slendrede vi ned af the Mall, omgivet af base-

ball spillere – helt ned til den vestlige ende med Lincoln Memorial. Aftensmaden fik vi lidt længere mod nord oppe ved den nærmeste subway station som ligger i et universitetsområde. Det mindede om en kantine for de studerende, hvilket det nok også var. Det blev lige tid til en tur i poolen inden solen gik om bag nabohøjhusene. Der sad en sort mand i en stol hele dagen ved poolen - lidt frås men man skal jo have noget for de ekstra penge.

dag 8: Næste dag var det tidligt op. Normalt sov vi til kl. 8, men vi havde en mission denne dag: vi skulle hente billetter til Capitol Hill. Bygningen ligger for østenden af the Mall, er kendt fra film og tv og huser både senatet og repræsentanternes hus som er de to forsamlinger der svarer til det danske folketing. Det fjerde fly den 11. september var beregnet til Capitol Hill men styrtede heldigvis ned inden. Vi fik billetter til

en rundvisning ca 3 kvarter senere, og kunne lige nå at komme en tur op af trapperne til det berømte Supreme Court med de enorme søjler som også er kendt fra mange amerikanske film med advokater i. Capitol Hill er værd at vente på. Efter lidt mere grundigt sikkerhedstjek end ellers og mundtlig instruktion fik vi en spændende rundvisning og endte nede i kælderens under kuplen. Her er der en stjerne i gulvet lige under kuplens centrum, som også er hele millionbyens centrum og som den er bygget op omkring. Det er potentiale i Washington DC til den næste bog af Dan Browne! Det var så meningen at vi skulle gå ud af Capitol Hill efter rundvisningen, men der skete alt for meget spændende i huset til bare at smutte.

Vi gik lidt rundt og fandt så ud af at folk gik rundt med forskellige mærkater på tøj. Og der var specielle guider som gik rundt og viste besøgende til de mere spændende steder. Vi havde læst at man som amerikaner på forhånd skulle have en aftale med ens egen statsrepræsentant for at komme ind i senatet. Vi var ikke så ydmyge, men erklærede at vi som repræsentanter fra Danmark gerne ville besøge senatet. Derefter gik det nemt. Ved at vise passene frem ved security skranken fik vi vores mærkater og blev ledt op på et galleri hvorfra vi kunne følge debatten nede i salen. Det var synd at sige at der var fyldt op i salen eller at debatten var særlig op-hidsende. De få tilstedeværende debatterede et forslag til større bevillinger til studerende på de højere uddannelser. Teddy Kennedy var den eneste der prøvede at skabe lidt liv med nogle plancher som vi dog ikke kunne se. Han var imod flere bevillinger til studerende, så der røg mine gymnasiepigers respekt for Kennedy-klanen. Efter denne skuffelse tog vi også pladser på bænkerne over Repræsentanternes Hus. I den store sal virkede tomheden endnu større. Som om vi ikke havde prøvet nok med Bush og Kennedy så foreslog en af pigerne at vi skulle ind på Pentagon inden vi forlod Washington DC. Det var så lige på det forkerte tidspunkt, altså efter den 11. september, men vi blev venligt afvist ved indgangen men måtte til gengæld gå en tur rundt uden om dette verdens største hus uden at tage billeder. Det er en lang tur men vi nåede nu heller ikke så langt før vi blev standset. De er nemlig i gang med at anlægge en mindeplads over de dræbte hvor flyet ramte bygningerne i 2001. Der bredte sig en trist stemning da vi vandrede tilbage samme vej men det blev snart afløst af forventning til den sidste destination: New York.

Vores forbookede hotel lå i New Jersey forstaden Hasbrough Heights, godt beliggende i forhold til rejseplanen, men vi havde kun bestilt 2 overnatninger før vi vidste hvad det var for noget. På hotellet var der kun rygværelser tilbage, så jeg måtte i gang med at finde et hotel i sidste øjeblik i højsæsonen for de sidste overnatninger. Efter mange forgæves opkald var vi til sidst heldige med at få et hotel centralt på Manhattan tæt på Time Square. Prisen snakker vi ikke om, men vi afsluttede med manér.

dag 9: I New Jersey er der ikke så meget at se, men det passede perfekt med at de havde et stort outlet center i flere etager. Efter at vi havde shoppet mærkevarer hele formiddagen kørte vi ned til færgefarten til Ellis og Liberty Island med den gamle nedlagte jernbanestation som kun medtog passagerer den ene vej - men til gengæld til mange steder i det nye land. Herfra så vi for første gang Manhattans imponerende skyline tæt på. Kontrasterne mellem den gl station og den moderne skyline viste klart hvor langt man på få år er nået i vækst og velstand. Til resten af ferien i centrum af New York er bilen en voldsom stor sten i rygsækken så den satte vi af i Newark lufthavnen og fortsatte til Manhattan med tog. For at få et overblik tog vi først op i Empire State Building. Pigerne gjorde et fund i billetlugen. Hvis vi købte et helt billethæfte kunne vi spare ca. 30 %. Vi kunne til gengæld komme ind mange flere steder end jeg havde regnet ud, og nu fik vi først rigtig travlt. Elevatoren til udsigtsterrassen på Empire State Building er så vildt hurtigt at den kun viser hver 10. etage på lysskiltet. Inden vi kunne komme ud var der den obligatoriske fotosession som trækker en lang kø. Fotofolket forfulgte os på hele turen med deres obligatoriske amatøragtige fotocollage hvor man bliver sat ind foran et postkortmotiv. På toppen var der en fed udsigt over byen og en fin indtaling på snakkeautomaten. Om aftenen ramte vi Times Squares lysreklamer - fedt nok - det var nedtælling til Harry Potter udgivelsen af sidste bog. Toy'r'us på Times Square i New York var det rigtige sted at være den aften. Der var sjove events og udklædninger i midnatskøen men vi nøjedes med at kigge og tog bussen hjem kort før midnat.

dag 10: Vi tog nu ind på det nye hotel i centrum med den efterhånden omfattende bagage. Det blev en dag i uptown. Vi startede med Museum of Nature History i vest. Det er stort og indviklet at finde rundt i selv for orienteringsløbere som os. Der var flere dinosaur skeletter. Meget passende som scene for den aktuelle biograffilm "Night in the Museum". Vi så nu en anden film om [sammenstød](#) i rummet. Central Park er stor og fyldt med mennesker. Her ville et kompas være nyttigt. Vi var tæt på at miste orienteringen men fandt da både John Lennons Imagine mindesmærke og den ovale sø med modelskibene kendt fra mange film. Mindre kendt er det at H.C. Andersen sidder ved søen sammen med den grimme ælling. Nu sad han så også sammen med K og I. Længere mod nord fandt vi efter nogen søgning en høj oldgammel ægyptisk obelisk. Det viser noget

om parkens størrelse at den kunne blive væk for os. Derfra gik vi på det næste museum, det vildt store Metropolitan Museum of Art som bare kaldes "the Met". De har på en eller anden måde fået fat i et helt [ægyptisk tempel](#) som er flyttet ind i et af hallerne. Jeg filmede den smukke indretning lige indtil en kustode løb råbende efter mig. En af de mest interessante afsnit for os var [musikinstrumenterne](#) hvor der stod Stradivariusser sammen med gamle underlige instrumenter. Vi kunne have gået rundt der resten af dagen men skulle lige 7 gader mod nord til endnu et museum, Guggenheim og endelig noget enestående moderne arkitektur – troede vi. Det ser normalt ud som vist på det øverste billede, men det var det nederste syn som mødte os.

De har lavet en rimelig klodset tilbygning til den runde bygning (som vi så ikke kunne se!) og det har nu så også betydet at der er plads til kunstværker (eller rettere installationer). Før var det mere bygning end kunst. I denne situation var et stort plus. Selvom museet for en gang skyld var af en passende lille størrelse, så vi heller ikke det hele her - fordi museet lukkede - men shoppen var længe åben. Museumsshopping er endnu en disciplin som vi gjorde meget i på turen

Om aftenen tog vi til Greenwich Village og spiste fransk på et lille sted.

dag 11: Så var turen kommet til midtown. Vi fik først snuset det lokale kræmmermarked op men det var lidt tyndt der midt på Manhattan. I stedet gik vi over på Broadway og ind på den lokale Build-a-Bear butik. Verdens største. Af en eller anden grund appellerer de også til større piger. Den store restaurant i kælderen var overraskende. Der sad nogle bjørne ved bordene men ellers var der nu ikke så meget gang i den. Vi fortsatte ned af Broadway ledende efter et show. Der er et populært udsalgssted ved Time Square hvor billetter sælges til halv pris men køen var megalang og egentlig var der ikke noget show som vi gad rigtig meget. Og priserne var stadig overhyped selv om pigerne prøvede sig frem med deres studentkort. Så vi endte med at tage af sted fra New York som meget lidt typiske turister uden at have set et eneste Broadway-show. Vi havde til gengæld et museum mere på listen, Museum of Modern Art eller "MoMA the foremost museum of modern art in the world" – de var store og okay, man har vel lov til efterhånden at være lidt kræsen. Det er individuelt

hvad man mener er det vildeste sådan et sted men [stålbåndene](#) af Serra må have været de suverænt dyreste i materiale med de nuværende stålpriser. Selvom inde rummene i båndene opdagede kustoderne at jeg filmede - så er det ikke nemt. Tiden gik så godt på MoMA at vi fik lidt travlt med at komme til næste event. Der ligger en lille kirke under hjørnet af et højhus i midtown. Ida havde i en tur-bog læst at der var jazz-gudstjeneste om søndag. Det havde vi ikke prøvet før. Præsten var både frimodig og vittig uden helt at miste sin værdighed. Han var ikke enig med Dan Browne, og mente at Maria Magdalene var for klog til at "get in the sack" med Je-

sus – det var jo hendes arbejdsgiver !! Prædiken var således ikke så kedeligt som i Danmark, men det som løftede stemningen mest i kirkerummet var jazzen som blev leveret af en af de mere kendte: [Benny Powell](#) med band. Vi fik en hyggelig snak med ham bagefter. Han har været i Danmark flere gange med Count Basie. Gudstjenesten blev en af de store oplevelser på turen. Oven på gudstjenesten fløj vi gennem luften - helt bogstavelig på turen i taxa på tværs af Manhattan ned til færgelejet. Dagen blev nemlig afsluttet med en sejltur rundt Manhattan. Det er det rigtige tidspunkt og Frihedsgudinden tager sig bedst ud om aftenen med den nedadgående sol i baggrunden

dag 12: Så manglede vi bare downtown. Det var en regnvejrsdag. Vi dukkede op af subwayen i Chinatown og måtte søge ind i en lille butik som var overfyldt af de små asiater som også er meget hjælpsom-

me, men bare ikke forstår engelsk. Vi fandt selv vej uden GPS gennem juristområdet ned til finansområdet. Der var nu ikke meget at se andet end de store statelige bygninger - Wall Street var lukket for publikum efter 11. september. Så vi gik videre til Ground zero. Det hele var trist her. Regnen væltede stadig ned og løb ud i gigantiske vandpytter. Sammen med slipsedrengene hastede vi gennem store midlertidige lukkede fodgængerbroer rundt om det store hul. Det viste sig at de to tårne var en del af et større finanscenter og de mindre bygninger rundt om står der endnu. Det hedder nu World Financial Center og her ligger også en udsigtshal over byggepladsen. Nu er der ikke rigtig noget at se endnu på byggepladsen med mindre man er meget interesseret i fundamentsarbejder. Det er jeg så netop. I udstillingsmontrene er der mange fine oplysninger om andet end fundamentsmetoder og selvfølgelig en model af det nye center. Mere interessant for pigerne var to butikker ovre på den anden side af byggepladsen: En stor boghandel og en 21. Century varehus. Jeg ved ikke om det var fordi at det er umuligt at være udenfor i regnen, at pigerne brugte timer i butikkerne. Kristina skulle prøve 13 stykker tøj så hun måtte have Ida med i prøverummet, for at strække grænsen på 7 stykker pr. person. Det var tæt på, at jeg skulle have været med der!!

Det var propfyldte kufferter vi slæbte gennem Manhattan, Bronx og Brooklyn til Kennedy lufthavnen. Amerikanerne er som altid meget hjælpsomme uanset hudfarve, køn eller religion.

Nu har pigerne været med i USA 2 gange og det har været en gigant succes hver gang. Alle er imponeret over hvor meget vi når uden at blive stressede. Tricket ligger måske også i at vi for det meste er enige om hvad vi skal se - og hvis det ikke skulle være tilfældet - er vi et ulige antal så der kun bliver én taber..